

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXVI.

ČÍSLO 4

APRÍL 2018

Spoločenstvo

Formačný deň birmovancov - Sederova večera - Spoločenstvo Piar
Božia láska povoláva - Gender ideológia - Sol' z Peralty - Otče náš

Zelený štvrtok 29. marca 2018, Svätá omša Pánovej večere

Opakovanie

„To máte ako s deťmi. Poviete raz, dvakrát a nič. Musíte znovu a znovu opakovať, niekedy aj kričať, aby niečo urobili,“ hovorí mi jedna mamička cestou na marcové zhromaždenie na naše námestie. „Asi má pravdu, len či máme trpezlivosť a vytrvalosť,“ povedal som si nielen na námestí, ale aj sledujúc správy.

Za pravdu jej dáva aj Cirkev, ktorá základné udalosti viery oslavuje nie jeden, ale osem dní. Tak sme to prežili na Vianoce od slávnosti Narodenia Pána do slávnosti Bohorodičky Panny Márie, a tak teraz máme Veľkonočnú oktávu Kristovho zmŕtvychvstania.

Najznámejšie z nej sú prvé dva dni - Veľkonočná nedeľa a Veľkonočný pondelok. Podľa starej tradície je v ten druhý vo väčšine kresťanských krajín aj pracovné voľno. Od utorku síce väčšina z nás už nastúpila do práce, ale liturgická oslava pokračovala Veľkonočným utorkom, Veľkonočnou stredou, Veľkonočným štvrtkom, atď. A potom síce menej intenzívne, ale ešte viac než štyridsať dní, až do Turíc, budeme prežívať v liturgii Veľkonočné

obdobie. A napokon, každá nedeľa je dňom Ježišovho vzkriesenia, teda malou Veľkou nocou.

Znovu a znovu budeme spievať veľkonočné aleluja na oslavu Ježišovho víťazstva. Nie preto, že by sme naň zabudli. Skôr preto, aby sa stalo i naším víťazstvom a aby sme toto víťazstvo aplikovali i do nášho života. Problém je totiž v tom, že v praxi sa často vraciame k hriechu, ktorý je našou porážkou, a nie víťazstvom.

Toto opakovanie teda nie je ako v škole. Nejde o opakovanie slovíčok, poučiek či vzorcov. Opakovanie v živote je skôr o praxi. Náboženskej, osobnej i spoločenskej.

Vladimír Slovák

Zo zasadnutia farskej rady

V stredu 28. februára sa členovia farskej rady po prvýkrát v tomto roku zišli na spoločnom stretnutí. Zhodnotili na ňom uplynulý rok, ale diskutovali aj o súčasných problémoch a výzvach, ktoré život vo farnosti prináša.

Finančné zhodnotenie roka 2017

Stručný prehľad hospodárenia (finančných tokov) farnosti Prievidza-mesto, ktorý bol zverejnený aj v januárovom čísle časopisu Bartolomej, ukazuje, že finančná situácia vo farnosti sa pohybuje v plusových hodnotách, čo všetci členovia farskej rady zhodnotili ako pozitívne. Navrhli aspoň mierne zvýšiť odmenu organistom a kostolníkom, čo aj bolo schválené. Zaoberali sa takisto možnosťou uložiť peniaze farnosti na podielové fondy. Nakoľko však ešte nemali k dispozícii konkrétne podmienky, počkajú na ne a túto možnosť prerokuje Ekonomická rada farnosti.

Mariánsky kostol

V Mariánskom kostole už prebehol vlhkostný i archeologický prieskum a momentálne je potrebné vypracovať projekt rekonštrukcie kostola. Oslovení budú minimálne traja poskytovatelia týchto služieb a na základe ich ponúk bude vybraný jeden z nich. V augustovom čísle Bartolomeja (a prípadne v rámci programu púte) budú prezentované výsledky toho, čo sa doteraz v Mariánskom kostole spravilo.

Noc kostolov

Podujatie Noc kostolov, ktoré sa v našom meste ešte nekonalo, bude tento rok prebiehať 25. mája. Farnosť sa doň plánuje zapojiť prostredníctvom programu vo farskom kostole. Presný program bude ozná-

mený v dostatočnom časovom predstihu. Podujatie sa bude snažiť osloviť i neveriacich a ponúknuť im príležitosť vstúpiť do priestorov kostola, v ktorom sa bežne nepohybujú. Nakoľko sa jedná o akciu pre širokú verejnosť, k spolupráci sa pozve i mesto Prievidza.

Pozemky

Mesto od farnosti odkúpi pozemky okolo Mariánskeho kostola, tzv. starý cintorín, na ktorých bude môcť prenájsť nové hrobové miesta. Hrobové miesta kňazov farnosť zabezpečí na maximálnu možnú dobu. Členovia farskej rady takisto ako výhodnú schválili možnosť odkúpiť pozemky s ornou pôdou, ktoré by farnosť pomohli sceliť parcely, čo už vlastní.

Iné

Na stretnutí sa farská rada zaoberala i návrhom výmeny plátna v lodi farského kostola za obrazovku (nebola schválená), priebehom liturgie počas Veľkej noci a sviatku Božieho tela (procesia pôjde klasicky z farského kostola po sv. omši o 16:30 do piaristického kostola pred sv. omšou o 18:30), duchovnou obnovou ruženciarov i problematikou bytu pre kňaza - dôchodcu. Na ďalšom stretnutí sa členovia farskej rady zídu podľa potreby.

Text a foto: Petra Humajová

V marci sa konala duchovná obnova pre birmovancov

V sobotu 3. marca 2018 sa na Gymnáziu V. B. Nedožerského konal duchovno-formačný deň pre našich birmovancov, ktorý organizačne zabezpečoval misijný tím mladých animátorov z Diecézneho centra mládeže v Španej doline.

Birmovanci sa zúčastnili rôznych aktivít a dynamík na tému poznávania Boha, poznávania seba, sebaaprijatia či skupinovej práce. O tom, že to bol pozhnaný čas, svedčia aj nasledovné postrehy samotných birmovancov.

„Program bol podľa mňa skvelý, nápaditý, aj som sa zasmiala, ale aj zamyslela nad sebou a nad Bohom. Bolo príjemné rozprávať sa medzi sebou a počuť, že aj iní majú podobné problémy, aké trápija veľakrát aj mňa. Bolo to príjemné stretnutie. Určite sa budem snažiť viac zaujímať o veci, ktoré boli spomenuté, a o to, aby bol môj vzťah s Bohom aj s inými čo najlepši.“

„Program sa mi páčil, absolvovala by som ho pokojne ešte raz. Odnášam si zaujímavé veci a ponaučenia. Prežila som veľmi emotívny zážitok, ktorý si budem ešte veľmi dlho pamätať.“

„Páčilo sa mi celkové rozdelenie programu, že sme boli v skupinách aj spolu. Najviac sa mi páčila prednáška o tom, kto som, a tiež téma Impulz.“

„Program ma bavil a prebiehal zaujímavou formou. Téma Impulz mi priblížila a objasnila vzťah s Bohom. Bavila ma tiež práca v skupinkách a lístočky s povzbudzujúcim textom.“

„Bolo zaujímavé dozvedieť sa niečo zo života iných. To so zrkadlom bol dobrý nápad a príhovor kňaza bol najkrajší z celého programu. Odnášam si poučenie o Ježišovi a malo to na mňa dobrý vplyv.“

„Program sa mi páčil, bol poučný a zaujímavý. Odnášam si nové poznatky o Bohu a jeho láske k nám. Čítil som sa fajn a užíval som si to, aj keď som veľký trémista.“

Text: Eva Duffková FDC
Foto: DCM Maják

Prebehol sedemnásty ročník Biblickej olympiády

V dňoch 21. - 22. marca 2018 sa v priestoroch Gymnázia V. B. Nedožerského konalo dekanátne (okresné) kolo Biblickej olympiády 2017 / 2018. Súťažiaci si preverili vedomosti z vybraných kníh Svätého písma zo Starého zákona (Genezis 12 - 50) a z Nového zákona (Evanjelium podľa Marka), ktorých spoločnou témou bola *Poslušnosť Božiemu hlasu*.

V stredu súťažili žiaci - študenti - z piatich stredných škôl. Záverečné umiestnenie družstiev:

1. miesto: Piaristická spojená škola F. Hanáka, Prievidza - 4-ročné gymnázium
2. miesto: Gymnázium V. B. Nedožerského, Prievidza
3. miesto: SOŠ obchodu a služieb (J. Kalinčiaka 1), Prievidza

Vo štvrtok súťažili žiaci z deviatich základných škôl. Záverečné umiestnenie družstiev:

1. miesto: Piaristická spojená škola F. Hanáka, Prievidza - 8-ročné gymnázium
2. miesto: Piaristická spojená škola F. Hanáka, Prievidza - ZŠ
3. miesto: ZŠ Pribinova, Nováky

Prvé víťazné družstvá postupujú do diecézneho (krajského) kola, ktoré sa uskutoční v Banskej Bystrici 24. apríla 2018 (základné školy) a 25. apríla 2018 (stredné školy).

Text: Viera Mádrová

Foto: Gabriela Belisová (stredné školy), Marek Kotras SchP (základné školy)

Pod'akovanie

Rodina Huliaková vyjadruje úprimné pod'akovanie všetkým, ktorí svojou modlitbou, duchovnými obetami, kvetmi a inými prejavmi sústrasti prejavili svoju spoluúčasť s odchodom do večnosti našej milovanej mamy **Paulíny Márie Huliakovej**. Nech Vám to Pán odplatí pozemskými aj večnými dobrami.

Lektori našej farnosti sa školili

Počas pôstneho obdobia sa lektori našej farnosti stretávali každú sobotu večer v pastoračných priestoroch fary. Prostredníctvom kurzu vedeného prievdzskými kňazmi i vyučujúcou slovenčiny Vierou Mádrovou sa snažili obohatiť si a vylepšiť svoje čitateľské zručnosti.

Prvá prednáška bola venovaná liturgii a viedol ju pán kaplán Marián Husár. Pán kaplán Ján Jáger obohatil účastníkov kurzu o poznatky týkajúce sa Svätého písma a pán dekan Vladimír Slovák zas o praktické záležitosti vystupovania na verejnosti. Záležitosťami správneho prednesu sa spolu s lektormi zaoberala vyučujúca slovenčiny Viera Mádrová.

Na záver kurzu dostali všetci účastníci certifikáty o jeho absolvovaní. Odovzdal im ich Branislav Koppál, generálny vikár Banskobystrickej diecézy. Vo svojom krátkom príhovore k lektorom zdôraznil, že prednášanie Božieho slova v liturgii je to najvzácnejšie a najvznešenejšie čítanie Svätého písma, aké poznáme, a preto k nemu treba pristupovať s úctou. O to

sa aj všetci účastníci kurzu budú v budúcnosti snažiť.

Text a foto: Petra Humajová

Deti stvárnilí príbeh umučenia Krista

Dňa 25. marca 2018, na Kvetnú nedeľu, sa naši prvoprijímajúci zo ZŠ Mariánska odeli do svojich hereckých kostýmov, ktoré im zabezpečili ich rodičia. Boli nadšení, že budú čítať (i hrať) pašie.

Na tento deň sa deti dlho pripravovali. Snažili sa uvedomiť si cenu vykúpenia, ktorú musel za nás priniesť Ježiš - ten Ježiš, ktorého zakrátko prijmú do svojich srdc, aby boli sýtení Eucharistiou, lebo Ježiš hovorí: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň.“ (Jn 6, 54) Aj tento skutok - čítanie paší - bol pre deti prípravou na ich veľký deň, Deň D, keď príde Ježiš do ich srdc a bude s nimi, lebo... „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.“ (Jn 6, 56)

Text a foto: S. M. Xavéria Mikulová FDC

Pripomenuli si Poslednú večeru aj Paschu

Presne dva týždne pred Veľkým piatom pripravil pán kaplán Marián Husár pre deti sederovú večeru. Deti si prostredníctvom nej priblížili židovské zvyky, tradície a pochopili ich význam. Tiež spoznali, ako asi vyzerala Posledná večera z evanjelia.

Niekoľko stolujúcich prečítalo biblické texty a sestrička Xavéria zapálila sviečku. Nasledovalo známe umývanie rúk. Všetci si potom vzali zelené byliny, ktoré sú symbolom námahy Izraelitov v egyptskom otroctve. Namočili ich v slanej vode, ktorá má pripomínať slzy a Červené more. Na rad prišiel maces, nekvasený chlieb, symbol manny na púšti a Eucharistie, v ktorej je

prítomný sám Kristus. Víno, v tomto prípade ríbezľový džús, značí krv a utrpenie.

Tým sa však hostina neskončila. Pokračovala jedením baranieho mäsa s horkými bylinami, macesom a bejcom, vajičkom uvareným na tvrdo. Nechýbala ani sladkosť. Bola ňou jablkovo-škoricová tehlička s hrozienkami, ktorá pripomína maltu a krv v Egypte. Pán kaplán spríjemnil čas ukázkami hebrejských piesní, ktoré sú tiež zvykom počas takejto židovskej večere.

Sederová večera sa slávi u židov počas sviatku Paschy. Je pamiatkou na vyslobodenie z Egypta. Kresťania si ňou pripomínajú Poslednú večeru. Má presne stanovené pravidlá. Delí sa na štrnásť častí a v každej z nich je hlboká symbolika. Nie je to len spomienka na minulé udalosti, ale skutočné sprítomnenie dejín židovského národa a pre nás obety Ježiša Krista.

Text a foto: Mária Pytlová

Spoločenstvo Jonatán sláвило tradičnú židovskú večeru

Deň pred Veľkonočným trojdním, 28. marca, sláвило spoločenstvo Jonatán tradičnú židovskú večeru - Pesach. V symboloch židovskej tradície odhaľovalo znaky Ježišovej obety ako Baránka, ktorý sa dáva za spásu sveta.

Ježiš pri slávení Poslednej večere s učeníkmi zachovával poriadok (seder) podľa židovskej tradície, avšak potom pridal čosi nevídané. Sám sa stal obetným baránkom v slovách: „Toto je moje telo... Toto je mora krv...“

Baránka židia zabíjali a jedli od slávnej noci v Egypte, keď bol vyvolený národ vyslobodený krvou baránka. Ježiš neprišiel zrušiť židovstvo ako také (čoho sa báli vtedajší zákonníci a farizeji), ale naplnil početné pradávne proroctvá dané židovskému národu - Izraelu. A toto všetko si pripomenulo i spoločenstvo Jonatán prostredníctvom slávania sederovej večere.

Text: Michal Paluch SchP, Foto: fcb

Ako bolo na Kvetnom víkende v Banskej Bystrici

V čase od 23. do 25. marca sa na Strednej priemyselnej škole Jozefa Murgaša v Banskej Bystrici konalo tradičné diecézne stretnutie mladých s otcom biskupom s názvom Kvetný víkend. Tohtoroční hlavní hostia boli ThLic. Ján Kraus, bývalý kaplán farnosti Prievidza-mesto, a kapela ESPÉ.

Kvetný víkend ma vždy lákal, ale každý rok sa mi naň podarilo úspešne zabudnúť a zmeškať ho. Tak by to dopadlo aj tento rok, nebyť kamarátkinej kamarátky, ktorá nás obidvoch „prepašovala“ ako dobrovoľníkov na sobotnú časť programu aj po termíne registrácie. Mottom Kvetného víkendu 2018 bol citát z Lukášovho evanjelia: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha“.

Svätá omša na Starých Horách

Začali sme omšou na Starých Horách, ktorú celebroid generálny vikár Branislav Koppál a kázal na nej Janko Kraus. Hovoril o dôležitosti svätej omše, o tom, že na svätú omšu by sme mali prichádzať s túžbou vpustiť Ježiša do svojho života, nechať ho uvoľniť „atómovú energiu“, ktorá sa v nás skrýva, a dovoliť mu prebývať v nás aj dlho po svätej omši.

Zaujímavý rozhovor

Nasledoval presun do školy a tam sme pomáhali s prípravou na večerný program. Ten pokračoval Couch Talkom, t.j. rozhovorom s otázkami pre trojicu ľudí: kňaza, diakona a otca rodiny, resp. reholnú sestru, študentku a matku rodiny. Otázky sa týkali predovšetkým ich vzťahu k Panne Márii, pričom mňa osobne zaujala najmä táto: „Prečo je v niektorých farnostiach napätie medzi ctiteľmi Panny Márie a charizmatikmi?“ Odpoveď znela: „Ešte nikdy som sa nestretol so skutočným mariánskym ctiteľom, ktorý by bol uzavretý voči charizmatikom. Zároveň teologicky nie je možné, aby charizmatik, v ktorom pôsobí Duch Svätý, zavrhol ženu, ktorá je jeho najväčším prejavom a najposlušnejšia spomedzi celej Cirkvi Duchu Svätému.“

Po rozhovore nasledovali workshopy. Oslovil ma Diecézny kvíz s otázkami viac aj menej serióznymi.

Ruženec a mladí

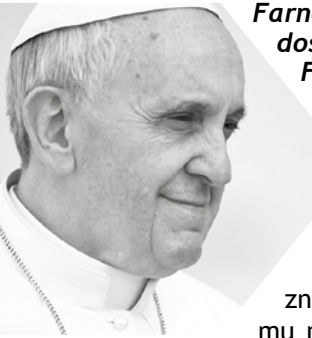
O siedmej nás navštívil otec biskup Marián Chovanec. Hovoril nám o svojom vzťahu k Panne Márii, odpovedal na teologické otázky o nej, či o tom, ako ho v mladosti pri modlitbe ruženca fascinoval plameň horiacej sviečky. Po požehnaní od otca biskupa nasledovala vigília. Začala sa tanečnou vsuvkou mladej baletky a pokračovala svedectvom a adoráciou spojenou s chválami a modlitbou príhovoru. Pán počas nej hovoril k srdciam mnohých mladých, ktorí mali možnosť pribiť svoje strachy na križ a odovzdať ich tak Ježišovi. Program skončil požehnaním Sviatosťou oltárnou a my sme potom rozoberali, balili ozdoby a upratovali telocvičňu. Atmosféra na Kvetnom víkende bola mimoriadne priateľská a pokojná, či už medzi účastníkmi, ale aj medzi dobrovoľníkmi. Tešíme sa na budúci rok a dúfame, že sa zapojí viac mladých aj z prievidzského dekanátu.

Text a foto: Martin Blaško

Cirkev - spoločenstvo veriacich

Evangelii gaudium, 5. časť

Farnosť je miestne cirkevné spoločenstvo. Veriaci sú pozvaní s hrdosťou a láskou v srdci myslieť na „našu farnosť“. Podľa pápeža Františka stojí farnosť pred výzvou vytvárať priateľskú atmosféru, odbúrať byrokráciu a neustále hľadať také formy evanjelizácie, pri ktorých pokrstení veriaci budú viac pociťovať a prežívať príslušnosť k Cirkvi.

Čo je morálny relativizmus?

Hoci tento pojem zaznieva často, niektorí ľudia mu nerozumejú. Morálny relativizmus je presvedčenie, že neexistuje pravdivé poznanie mravných hodnôt („všetko je relatívne, neisté“). V tomto svetle sa potom javí hodnota vernosti, lásky, života, manželstva, rodiny, národa i samotnej Cirkvi ako niečo, čo možno spochybňovať a postupne nenápadne odstraňovať. Svätý Otec naznačuje, že ak je morálny relativizmus spojený s vierou v absolútne práva jednotlivcov, stavia Cirkev do pozície nepriateľa, ktorý zasahuje do osobnej slobody človeka.

Čo je sekularizácia?

Životný štýl „Boh áno, Cirkev nie“ je podporovaný procesom sekularizácie, t.j. zatlačením viery do neviditeľnej osobnej zóny. Inak povedané: „Ja verím a nemusím o tom hovoriť a verejne svedčiť“. Podobne aj zatvorenie Cirkvi len do kostolov, resp. kláštorov, vzbudzuje v ľuďoch mylnú predstavu, že Cirkev je iba kostol.

Povrchnosť vo vzťahu k morálke

„Žijeme v spoločnosti informácií, ktorá nás neustále presycuje údajmi, a to takým spôsobom, akoby všetky boli na rovnakej úrovni, až nás napokon privádza k hroznej povrchnosti pri posudzovaní morálnych otázok.“ Napríklad na manželstvo sa dnes hľadí len ako na formu citového uspokojenia, pričom podľa vyjadrenia francúzskych biskupov, na ktorých sa pápež odvoláva, „manželstvo sa nerodí z citu lásky, ktorý

je pominuteľný, ale z hĺbky povinnosti, ktorú na seba prijímajú manželia, keď vstupujú do celoživotného spoločenstva“. Možno teda usudzovať, že kríza manželského spoločenstva, rodiny, ako aj kríza spoločenstva Cirkvi je vlastne krízou zodpovedného prijatia a plnenia si povinností. Inak povedané, je ľahké niečo začať (napr. dať dieťa pokrstiť, oženiť sa), ale ťažké dokončiť to, ak sa nenamáhame (vychovať z dieťaťa zodpovedného kresťana, zotrvať vo vernosti).

Mesto

Veľmi zaujímavým postrehom pápeža Františka je obraz Nového Jeruzalema ako mesta, ku ktorému kráča celé ľudstvo. „Toto mesto treba spoznať, a to kontemplatívnym pohľadom alebo pohľadom viery schopným objaviť Boha v jeho domoch, na jeho uliciach a námestiach.“ Oslovilo ma, že práve vierou sme schopní objaviť Boha možno práve aj v domoch nášho mesta, na jeho uliciach, námestiach. Svätý Otec vyslovuje svoje presvedčenie, že práve mestá sú privilegovanými miestami novej evanjelizácie, kde môžeme žiť do hĺbky to, čo je ľudské.

Narušené vzťahy

Životný štýl moderného človeka oslabuje rozvoj a trvácnosť vzťahov medzi osobami a poškodzuje rodinné putá. Svätý Otec hovorí o potrebe takej evanjelizácie, „ktorá predstaví nové spôsoby nadväzovania vzťahov s Bohom, s ľuďmi i so životným prostredím a ktorá oživí základné hodnoty“.

Elena Blašková

Ocenená bola i rehoľná sestra a vyučujúca od piaristov

Na Deň učiteľov, 28. marca 2018, si v priestoroch KaSS Prievidza prevzalo ocenenie 25 vyučujúcich. Bola medzi nimi i sestra Xavéria Mikulová FDC a učiteľka z Piaristickej spojenej školy F. Hanáka Andrea Machová.

Sestra Xavéria vyučuje náboženstvo na ZŠ Mariánska, na Obchodnej akadémii v Prievidzi i v ZŠ Koš. Práca učiteľky je pre ňu poslaním. „K žiakom prejavuje veľkú mieru pedagogického a ľudského citu. Dokáže ich podporovať, viesť a odovzdávať im nielen múdrosti v podobe poznatkov a zručností, ale aj správne postoje a všetko, čo budú v živote potrebovať.“

Andrea Machová učí biológiu a chémiu na Piaristickej spojenej škole F. Hanáka a podľa názoru svojich kolegov i žiakov patrí medzi najlepších pedagógov školy. „Hoci je na svojich žiakov primerane náročná, vyniká svojim ľudským a láskavým prístupom k nim. Gymnazisti, ktorí absolvujú biológiu ako voliteľný predmet pod jej vedením, dosahujú vynikajúce výsledky v prijímacích skúškach na vysoké školy s medicínskymi odbormi.“

Ocenenie, ktoré si obe vyučujúce prevzali, Plaketa Jána Amosa Komenského, slúži ako poďakovanie za prácu a aktivity, ktoré pedagógovia vykonávajú nad rámec svojich každodenných učiteľských povinností.

Podľa informácií z webovej stránky mesta Prievidza spracovala: -ph-

Foto: Facebook mesta Prievidza

Zápis - Zápis - Zápis - Zápis - Zápis - Zápis - Zápis

Zápis detí do prvého ročníka Piaristickej základnej školy F. Hanáka v Prievidzi sa uskutoční 25. apríla 2018 od 13:00 do 17:00 a 26. apríla 2018 od 8:00 do 17:00 v priestoroch školy.

Zápis detí do Piaristickej materskej školy F. Hanáka v Prievidzi sa uskutoční v dňoch od 30. apríla 2018 do 4. mája 2018 v čase od 12:30 do 15:30 v priestoroch materskej školy.

V našej škole bola veľká návšteva

Deň otvorených dverí už tradične znamená pre našich študentov a učiteľov prípravu na veľkú návštevu, veľkú predovšetkým počtom. Naša škola privítala 22. marca 2018 hostí z rôznych častí okresu Prievidza, aby sa zoznámili s priestormi a fungovaním Piaristickej spojenej školy F. Hanáka. Organizátori tohto dňa nič nenechali na náhodu a určite aj vďaka tomu si návštevníci mohli vychutnať pokojnú návštevu výukových programov, v ktorých študenti, žiaci a učitelia prezentovali jednotlivé predmety. Verím, že táto akcia vzbudila v mnohých rodičoch a študentoch väčší záujem o štúdium na našej škole a zároveň prispeje k šíreniu jej dobrého mena.

-eb-

Spoločenstvo Piar pomenovalo piatkové chvály

Spoločenstvo Piar od začiatku roka 2018, v ktorom deklaratívne vstupuje do roku „Odvahy“, začalo pomenovávať aj piatkové chvály, ktoré sa už tradične konajú po večernej svätej omši. Prečo tieto chvály nesú názov a čím sú charakteristické?

Evanjelizácia v uliciach

V prvý piatok v mesiaci sa chvály neorganizujú. V nedeľu máva spoločenstvo stretnutie pre svojich členov spolu so svätou omšou. Počas týždňa sa konajú evanjelizácie v uliciach, kde oslovujeme ľudí, rozprávame sa s nimi a pozývame ich na evanjelizačné chvály.

Prorocké chvály

Druhý piatok v mesiaci venujeme prorockým chválam. Pod týmto názvom rozumieme modlitbu chvál, kedy vnímame vedenie Duchom Svätým a modlíme sa za rôzne oblasti, ktoré pokladáme za aktuálne dôležité. Častokrát sú skladby vyberané tak, aby sa ich účastníci naučili veľmi rýchlo -

ich časti sa opakujú. Na týchto modlitbách býva aj priestor pre modlitby za uzdravenie a modlitby príhovoru.

Formačné chvály

Tretí piatok v mesiaci patrí formačným chválam. Páter Juraj Ďurnek SchP počas kázne systematicky vysvetľuje témy, ktoré sú potrebné pre zrelý kresťanský život. Chvály, ktoré nasledujú po svätej omši, sa venujú vyučovanej téme a modlíme sa počas nich za úmysly vyplývajúce z tejto témy.

Evanjelizačné chvály

Evanjelizačné chvály sú zamerané predovšetkým na ľudí, ktorí sa ešte nikdy nezú-

častnili na takejto modlitbe, prípadne chcú počuť viac o vzťahu s Bohom. Evanjelizačné chvály sa začínajú o 19:30. Predchádzajú im propagácia na internete a sú taktiež online vysielané na Facebook-u Spoločenstva Piar. Počas chvály je priestor pre svedectvo člena spoločenstva a skladby sú vyberané tak, aby zaujali aj nových návštevníkov.

Téma je vždy vybraná tak, aby sa vysvetľovali základy evanjelia. Účastníci dostanú priestor aj na modlitbu príhovoru.

Podrobný kalendár akcií Spoločenstva Piar nájdete na <http://piar.sk/kalendar> a na Facebook stránke.

Andrej Kmotorka

Obri musia padnúť

Prvý marcový víkend od 2. do 4. marca patril v Spoločenstve Piar duchovnej obnove s názvom Obri musia padnúť. Na ceste zdoľovania obrov sa k mladým z prievdzského spoločenstva pridali bratia a sestry z iných miest, kde Piar pôsobí, a členovia piaristickej fraternity - spolu až 150 ľudí túžiacich po hlbšom prežívaní vzťahu s Bohom.

Už názov obnovy predznamenáva jej tému, ktorá súvisí s Rokom odvahy, prežívaným nielen Spoločenstvom Piar. K jeho prežívaniu vyzýva aj Cirkev na celom Slovensku prostredníctvom rôznych podujatí - napríklad prostredníctvom Národného stretnutia mládeže.

Na tejto duchovnej obnove sa účastníci cez príbeh Dávida a Goliáša dozvedeli viac o obroch (strach, hnev, pohodlnosť, odmietnutie či závislosť), o ktorých vedeli a bojovali s nimi, no možno ich nevedeli pomenovať. V závere obnovy prišla výzva na konkrétne činy - na prehĺbenie komunity, vychádzanie zo seba a prinášanie svojich talentov do všetkých oblastí života, najmä kultúry a umenia, formácie a evanjelizácie. Ako hovorí Erika z Martina: „Obnova ma usvedčila v mnohých veciach, ktoré mi Boh už dávnejšie kládol na srdce. Je čas vyjsť z bezpečnej zóny tam, kam ma pozýva.“

Počas obnovy si členovia Piaristickej fraternity predĺžili sľuby. Prvé sľuby zložilo šesť nových členov.

Spoločenstvo sa krátko po obnove celovíkendovými modlitbami v Piar Home pripojilo k modlitbovej iniciatíve ZKSM za situáciu na Slovensku.

Text: Peter Štancel
Foto: Lucia Humajová

Rozhovor s novými členmi Cirkvi, ktorí u nás prijali sviatosť krstu na Veľkú noc

Božia láska povoláva na mnohých cestách

Predstavujeme vám nových členov nášho spoločenstva, ktorí nám ešte ako katechumeni poskytli odpovede na niektoré otázky. Na rozdiel od mnohých z nás začali Boha hľadať v dospelom veku. Ukazujú, aké rozmanité sú Božie cesty do našich srdiec. A že je tu v plnosti lásky pre nás všetkých.

S radosťou vítame: manželov Miroslava (40) a Adrianu (42) Kontinovcov z Prievidze, ktorí spolu vychovávajú dve deti (v texte MAK); Dominiku Palovičovú (25) z Prievidze, ktorá s partnerom vychováva spoločnú dcéru (DP); Elenu Petrášovú (41) z Prievidze, vydatú matku dvoch detí (EP); Janu Švecovú (30) z Prievidze (JŠ); Marcelu Uhrinovú (47) z Prievidze (MU) a Milana Žembera (49) z Malej Lehôtky, manžela a otca jedného dieťaťa (MŽ).

▪ Ako sa zrodila vaša túžba prijať sviatosť krstu?

MAK: Pred štyrmi rokmi sme s manželom prežívali krízu v manželstve, ktorá sa na pol roka skončila rozchodom. Ale práve táto ťažká situácia ma priviedla k Bohu. Stretla som veriacich ľudí, ktorí mi veľmi pomohli a upevňovali ma vo viere, nakoľko som vieru len spoznávala. Keď som uverila, tak sa mi manžel vrátil a teraz spoločne chodíme do kostola, modlíme sa a Boh nám zachránil lásku. Neskôr som opäť stretla kamarátku, ktorá mi povedala o krste, tak sme spoločne s manželom začali chodiť na stretnutia a veľmi sa spoločne tešíme z prítomnosti Pána Ježiša.

DP: Pamätám si, že už ako dieťa som chcela chodiť do kostola. K viere som nikdy nebola nijako vedená, no vždy som hovorievala, že keď budem veľká, tak sa dám pokrstiť. Vlastne ani neviem ako a prečo som to doposiaľ chcela, ale nejako som v sebe cítila a aj cítim, že to je tá cesta, ktorou chcem kráčať ďalej - prijať sviatosť, žiť vo viere so svojou rodinou a viesť k viere aj moje potomstvo.

EP: Už od detstva mi bolo súdené, aby som si sama hľadala cestu k náboženstvu. Jediné dieťa zo štyroch som nebola pokrstená. Modliť Otčenáš ma naučili moji kamaráti ešte ako 8-ročnú, lebo oni sa modlili každý večer. Mne sa to veľmi páčilo a odvtedy som

sa snažila modliť aj ja. Po strednej škole ma to stále ťahalo k viere. Chodievala som na mládežnícke omše, ktoré sa mi veľmi páčili. Naplňali moje prázdne miesto v duši v období prechodu do dospelosti. K rozhodnutiu dať sa pokrstiť ma viedla túžba k pravde a pokoju. Po smrti mojej mamy som zacítila skutočnosť sveta po smrti, ktorý som predtým len tušila. Videla som ju zomierať a bol to pre mňa zážitok zrodenia sa do iného sveta. Nemala som vôbec pocit, že zomrela. Ona sa narodila. Nebol to ľahký pôrod, ale nastala úlava a prišiel pokoj, ktorý naplnil celú miestnosť. Bol to zaujímavý zážitok. Dokonca ma navštívila ešte v sne a bola zdravá. Čakala na lavičke veľmi pokojná a zmierená s tým, čo príde. Rozlúčili sme sa a ja som sa zobudila. Bola som presvedčená, že to nebol sen.

Cirkvi som veľmi neverila, lebo som mala pocit obmedzenia slobody. Mala som pocit, že mi nedá odpovede na moje otázky. Bolo tam pre mňa veľa zákazov a strachov. Napriek tomu som sa stretávala s mnohými katolíkmi a viedla som s nimi rozhovory. Ukázali mi, že sú medzi nimi aj takí, ktorí idú do hĺbky a cez vlastné zážitky a modlitby prišli k podobným skúsenostiam ako ja. Po omši som často zažila v duši pokoj. Po rituáloch, ktoré tam sú, som až fyzicky cítila, že ma očisťujú. Čo potom budem cítiť, ak prijmem Eucharistiu?

JŠ: Svadba v kostole, je to krásny vstup do života dvoch ľudí.

MU: Celá moja rodina má sviatosť krstu, tak aj ja túžim byť pokrstená.

MŽ: Nad prijatím sviatostí som uvažoval už dávno. Sobáš sme mali s manželkou v kostole, syn navštevoval základnú školu u piaristov a myslím, že bol najvyšší čas dať veci viery aj u mňa na pravú mieru.

▪ **Ako sa k vášmu rozhodnutiu stavajú vaši najbližší?**

MAK: Naši rodičia sa spoločne tešia, ako sa všetko upravilo.

DP: Moja rodina a priatelia plne rešpektujú moje rozhodnutie a nemajú voči tomu výhrady.

EP: Mám priateľov veriacich, aj ľudí neveriacich, aj tzv. ezoterikov. Niektorí z nich ma nevedia zaradiť, kam vlastne patrím. Ja ale nechcem mať nálepku katolík. Ja by som rada zostala človekom a hľadala ho aj v druhých, lebo niekedy nás tieto nálepky len rozdeľujú.

JŠ: Moji najbližší ma podporujú a tešia sa spolu so mnou môjmu rozhodnutiu.

MU: Podporujú ma v tom.

MŽ: Moji najbližší sa k môjmu rozhodnutiu stavajú pozitívne, či už manželka, syn, tiež rodičia.

▪ **Ktoré veci vás na náboženskom či cirkevnom živote najviac pritahujú? Sú aj také, ktoré sa vám zatiaľ zdajú cudzie, alebo sa voči nim dokonca staviate kriticky?**

MAK: Veľmi túžime spoznávať Pána Ježiša.

DP: V prvom rade sa mi veľmi páči táto viera, pretože je plná lásky a pokory a človek sa v nej môže veľa naučiť a veľa získať. A ďalej sa mi páči predstava rodinného života v kresťanskej viere, ako všetky tradície, tak aj to, že si dvaja ľudia sľubia lásku a oddanosť jeden druhému pred Bohom. To je aj jeden z dôvodov, prečo prijímam sviatosti.

EP: Pritahuje ma cesta za pravdou. Niekedy sa bojím, že nenájdem dostatočné odpovede a bude mi povedané, že nemusím ísť tak do hĺbky, ba dokonca budem za moje otázky odsúdená.

MU: Pritahujú ma detské sväté omše.

MŽ: V prežívaní cirkevného života vidím hlavne nádej, že ľudia (vrátane mňa) budú k sebe lepší, milší a dokážu viac prežívať útrapy a ťažkosti iných.

Za odpovede ďakuje Mária Suríková

Foto: Mária Melicherčíková

Cieľom Spoločenstva Piar je vytvárať domov

Minulý rok to bolo desať rokov, odkedy sa v Prievidzi začala stretávať skupina ľudí, ktorá sa dnes nazýva Spoločenstvo Piar. Možno ste už o nich počuli, možno ste sa s nimi stretli a možno by vás predsa zaujímalo, čo sú vlastne zač. Dovoľte nám teda predstaviť sa.

Spoločenstvo Piar, ktoré má dnes okolo 200 členov, sa rozvíjalo a rástlo postupne. Vzniklo z myšlienky piaristického pátra, v súčasnosti provinciála Juraja Ďurneka, ktorý po príchode do Prievidze pozval pár svojich študentov a priateľov do modlitby chvál.

Všetko sa začalo chválami

Chvály boli druhom modlitby, ktorý dovtedy v Prievidzi málokto poznal. Pre mladých bol prítiažlivý, pretože pri hudbe, ktorá im bola blízka, mohli Bohu slobodne odovzdávať všetko, čo prežívali. Tak začali budovať osobný vzťah s Duchom Svätým a neskôr už ako spoločenstvo hľadali spôsob, ako viesť živý kresťanský život, ktorý by bol prítiažlivý pre ďalších ľudí.

Na piaristickej škole, ktorá bola ich „domovom“, robili duchovné obnovy na témy, ktoré považovali za aktuálne pre rastúce spoločenstvo. Starší slúžili mladším a tí, ktorí boli v spoločenstve dlhšie, pomáhali prekonávať ťažké obdobia a pochybnosti tým, ktorí sa obrátili len nedávno.

Samozrejme, takto spätne to znie idylicky, ale aj oni tvrdo bojovali o to, aby našli

spôsob, ako ísť stále ďalej a učili sa aj od iných spoločenstiev na Slovensku. Začali spolupracovať s projektom Godzone, ktorý vznikol o niečo skôr a šíril evanjelium medzi mladými novým, moderným spôsobom. Založili kapely Godknows a Heartbeat, začali slúžiť aj v iných mestách a aj tam zakladali spoločenstvá, ktoré sú dnes sesterskými spoločenstvami Piar-u.

Tak sa stalo, že Spoločenstvo Piar už dávno netvorí len bývalí študenti piaristickej školy, ktorí sa spolu radi stretávali, modlili a objavovali, do čoho ich Boh povoláva. Teraz sú to už priatelia z rôznych miest Slovenska (a dokonca aj z Česka), rodiny s deťmi, kolegovia, jednoducho ľudia rôznych povolání (aj duchovných), ktorí sa usilujú ovplyvňovať kultúru na Slovensku a pozývať ľudí, ktorých stretnú, do živého vzťahu s Bohom. Niektorí z nich prijali pozvanie, zložili dočasné sľuby a vstúpili do fraternity rehole piaristov, čím sa stali súčasťou piaristickej rodiny a zaviazali sa pokračovať v diele sv. Jozefa Kalazanského ako laici.

Ako to funguje?

Na čele Spoločenstva Piar naďalej stojí páter Juraj s vodcovským tímom, ktorý tvoria najstarší členovia spoločenstva. (Rozumej ľudia, ktorí nedávno skončili školu a zakladajú si rodiny.) Oni sa starajú o to, aby spoločenstvo stále smerovalo tam, kam má - do väčšej jednoty, do hlbšej viery. Ostatní členovia sa stretávajú v malých skupinkách, ktoré vedie vždy skúsenejší človek a spolu sa modlia chvály, čítajú Písmo a delia sa o svoje skúsenosti.

Našou základňou je Piar Home (Piar Dom, v spoločenstve máme taký zvyk všetko nazývať po anglicky, vraj to tak znie lepšie)

v centre mesta. Každý, kto chce, si v spoločenstve môže nájsť službu, lebo Ježiš učeníkov vyzýval nielen veriť, ale aj si navzájom slúžiť. Každý preto môže slúžiť napríklad v tímoch, čo sa starajú o chod podujatí, ktoré spoločenstvo organizuje. Každý piatok okrem prvého piatku v mesiaci sú v piaristickom kostole po omši so zborom o 18:30 chvály, ktoré majú vždy určité zameranie. Prvé sa nazývajú Prorocké, lebo na nich počujeme, čo chce Boh povedať do nášho života. Druhé v poradí sú Formačné, ktoré vedie páter Juraj a nadväzujú na jeho vyučovanie počas kázne. Tretie voláme „Here I am“ („Tu som“) a sú zamerané na evanjelizáciu nových ľudí, ktorých sa snažíme osloviť. Vždy počas nich niekto zo spoločenstva hovorí svedectvo zo svojho života a vyzýva ľudí do spoločnej modlitby odovzdania sa Bohu.

Každú prvú nedeľu v mesiaci je takzvané stretnutie Piar Sunday (Piar nedeľa) celého spoločenstva. Hovoríme na ňom o predošlom a nadchádzajúcom mesiaci a o smerovaní spoločenstva.

Tolko o nás. Nie je jednoduché zhrnúť desať rokov do pár riadkov, ale ak vás to zaujalo a chceli by ste sa s nami stretnúť, budete vítaní na akomkoľvek podujatí, ktoré organizujeme. Môžete prísť na piatkové chvály, alebo nám napísať na spolocenstvo@piar.sk. Pozývame vás aj na najbližšiu veľkú akciu, ktorú pripravujeme. Veľmi sa potešíme, ak prídete. Budeme totiž nahrávať živé CD nového zoskupenia Piarmusic, ktoré združuje hudobníkov Piar-u. CD bude mať názov „Jeden“, ide nám totiž o jednotu nás všetkých v Tom, ktorý je tiež spoločenstvom troch, no zároveň je Jeden. Podujatie sa bude konať v KaSS v Prievidzi 5. mája 2018 o 18:00.

A na záver by som chcela dodať ešte jednu vec, ktorú som sa v spoločenstve naučila. Každý z nás má jedinečnú cestu, ktorou nás Boh volá kráčať, ale nikto nie je povoláný byť sám. Boh nás volá do spoločen-

stva, pretože spolu a vo vzájomnej láske sme silnejší. Možno už máte skupinu ľudí, s ktorými môžete kráčať vo viere spoločne. Je to dar! Ale ak kráčate sami, nemusí to tak byť. Naše spoločenstvo je otvorené pre nových členov vždy. Máme skupinky žien a mužov vo veku od 15-30 rokov a okrem toho sa v spoločenstvách stretávajú aj naši rodičia. Naposledy sme mali spoločnú duchovnú obnovu aj s nimi. Cieľom Spoločenstva Piar bolo vždy vytvárať domov. Tvorí ho každý, kto doň chce vstúpiť a ponúknuť seba. Nie je to inštitúcia, ale rodina, ktorá môže rásť a meniť sa spolu s každým jej členom. Naš cieľ sa však nikdy nezmení, lebo je ním Boh a On je nemenný.

Text: Lucia Sekerová
Foto: Lucia Humajová

Na okraj...

... s Pavlom Šiplákom (65), kostolníkom vo farskom kostole v Prievidzi

Každé spoločenstvo má svoje miesto stretávania sa. Cirkev - spoločenstvo veriacich - sa stretáva spolu na bohoslužbách v kostole. Sväté omše sa konajú každý deň, preto musí byť niekto, kto sa o kostol, miesto stretnutia, pravidelne stará. V Kostole sv. Bartolomeja je to okrem iných aj Pavol Šiplák, ktorý v ňom ako kostolník slúži už takmer 15 rokov.

1

Byť účastným na svätej omši „len“ ako pozorovateľ v lavici je iné, ako starať sa o dôstojný priebeh bohoslužby a zabezpečiť všetky veci dlho pred ňou alebo po nej. Pán Šiplák, ako ste sa stali kostolníkom v Kostole sv. Bartolomeja?

Ako mladý som bol miništrantom u nás doma na Kysuciach v Staškove. Neskôr som sa stal aj kostolníkom v tej istej obci (1965 - 1977), lebo spočiatku som chcel pomôcť starému pánovi kostolníkovi a potom mi už táto služba zostala. Bavilo ma to, videl som v tom zmysel a aj kňazi ma v službe podporovali, dobre sme spolu vychádzali. Potom som sa oženil, prišla rodina a odišiel som za prácou do Prievidze. V tom čase som sa venoval rodine, do kostola sme chodievali v nedeľu. Keď sa mojej dcérke Janke narodilo dievčatko Viktória, išli sme ju dať pokrstiť do farského kostola. Manželka bola v kostole skôr ako ja a pán Málík, vtedajší kostolník, sa jej opýtal, či nepozná niekoho, kto by mohol byť kostolníkom. Doma sme sa o tom porozprávali, a keďže táto služba mi nebola cudzia, ponuku som prijal.

2

Čo vnímate na vašej službe ako najťažšie a čo, naopak, ako najkrajšie?

Je to služba, ktorá zaberie veľa času, a preto niekedy sa nemôžem venovať rodine toľko, koľko by som chcel. Napríklad keď je doma nejaká rodinná oslava, stane sa, že nemôžem na nej byť, lebo mám službu v kostole. Moja rodina si na neprítomnosť mojej osoby chvíľu zvykala, ale teraz už to prijíma a rozumie tomu. Pre kostolníkov sú náročné najmä sviatky, lebo vtedy sme v kostole dlhší čas, niekedy aj viac ako polovicu dňa, a je potrebné zabezpečiť aj viacerých rozdávatelov svätého prijímania. Alebo keď niektorí z kostolníkov nemôže prísť, tak zastupujem alebo sa snažím zohnať niekoho na zastupovanie. Najkrajšie je, že môžem byť v kostole blízko pri Pánu Ježišovi a poďakovať mu za všetko dobré, čo som v živote dostal.

3

Aký je váš nesplnený sen vo funkcii kostolníka? Čo by ste si priali vylepšiť?

Je to obeta, služba a myslím si, že tu niet veľmi čo vylepšovať. Veriaci aj kňazi sú ústretoví, vychádzame spolu dobre. Sem-tam zablúdia do kostola ľudia bez domova alebo pod vplyvom alkoholu a to narúša pokojný a dôstojný priebeh svätej omše alebo pobožnosti. Myslím si, že pani kostolníckam by veľmi pomohlo, keby im veriaci v kostole (najmä muži) pomohli takýchto ľudí usmerniť, lebo je to pre ne nepríjemné, najmä keď musia čeliť rôznym nadávkam a slovným útokom. Teda ak mám nejaký sen, tak je to čo najdôstojnejší a najpokojnejší priebeh svätej omše, ktorý by zodpovedal veľkosti toho, čo sprítomňuje.

Ďakujem za rozhovor!
Elena Blašková
Foto: Mária Melicherčíková

Rubáš Lásky

Deň má už navrch
Syn človeka tuší, čo príde
Od jedného k druhému
pôjde odovzdané
Až do konca...
Sám, bez priateľov,
ich vratkých sľubov

Jošua -je naozaj po všetkom...!?

Až keď stratíme všetko,
začneme hľadať...
Nájdeme Teba + seba
v novom rubáši Lásky

Veronika Hoffmannová

Bytie mužom či ženou sa prejavuje predovšetkým v ich vzťahu

»Muž a žena sú stvorení *spolu* a Boh chce, aby boli jeden *pre* druhého. Božie slovo nám to dáva pochopiť na rôznych miestach posvätného textu. „Nie je dobre byť človeku samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná“ (Gn 2, 18) [...] Muž a žena sú stvorení „jeden pre druhého“: nie že by ich bol Boh urobil iba „napoly“ a „neúplných“; stvoril ich pre spoločenstvo osôb, v ktorom každý môže byť „pomocou“ pre druhého, lebo sú rovnakí ako osoby [...] a zároveň sa dopĺňajú ako muž a žena. « (Katechizmus Katolíckej cirkvi 371-372)

V moderných spoločnostiach sa oslabujú mnohé skupinové väzby, vrátane tzv. prirodzených, a problematickým sa stal aj vzťah medzi mužmi a ženami. Hovoríme o vzťahu v jednotnom čísle, pretože nejde o problém v konkrétnom vzťahu medzi jedným mužom a jednou ženou, ale o **všeobecný problém spolunažívania ľudí ako dvoch pohlaví**. A to nielen v manželstve,

ale v mnohých oblastiach spoločenského života (napr. v pracovnej).

Na označenie tohto druhu problémov sa zaužívalo označenie *genderové* (z angličtiny, čítaj *dženderové*), alebo aj *rodové*. Toto označenie má korene vo feministickej ideológii, ktorá odlišuje pohlavie (*sex*) od rodu (*gender*), čiže biologické pohlavné znaky človeka od celku mužských a žen-

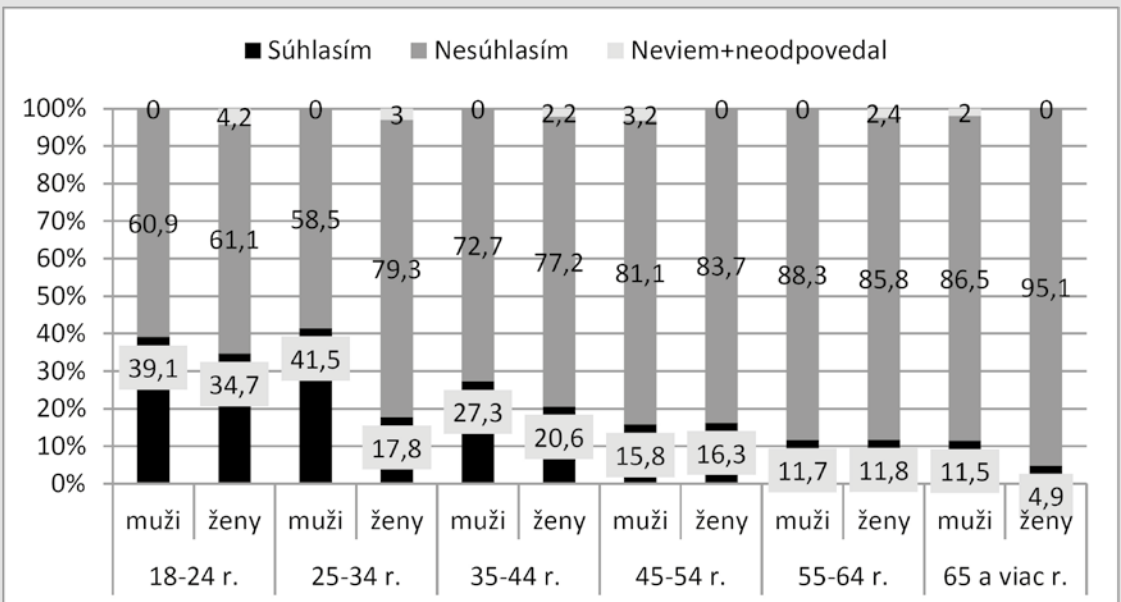
ských vlastností a spoločenských rol, ktoré zástancovia feminizmu považujú za čisto spoločenský konštrukt, čiže niečo, čo vytvorila a jednotlivcom „nanútila“ (výchovou) spoločnosť. Základnou chybou feminizmu je tendencia považovať rod za viac-menej (alebo aj úplne) nezávislý od pohlavia, v čom zároveň spočíva sklon preceňovať biologickú stránku pohlavnosti, a tiež poverovať spoločenské autority účelovými zásahmi nielen do fungovania, ale dokonca aj do definovania povahy toho, čo je „ženské“, „mužské“ a ako sa k sebe majú vzťahovať (čím sa zároveň otvárajú dvere aj pre spoločenské definovanie „inakosti“, teda výskytu pohlavno-rodových vlastností, ktoré donedávna neboli formálne spoločensky definované a akceptované, dnes sú zastupované hlavne hnutím LGBTI - homosexuálov (lesba /gay), bisexuálov, transexuálov a intersexuálov).

V zásade ide len o niekoľko - ale dôležitých - nitiek z celého kľbka problémov dnešných spoločností snažiacich sa pochopiť, **kým**

vlastne je človek, keďže na poznanie síce kladú dôraz, ale principiálne odmietajú náboženské vysvetlenia. Viac ako feminizmu, ktorý je teraz celosvetovo na vzostupe, sa možno treba obávať reálnych problémov vo vzťahoch medzi pohlaviami. Podľa mňa práve tie hrajú feminizmu do kariet. Mnoho prívržencov/-kýň tohto hnutia ideológiu poriadne nepozná, ale hlásia sa k nemu **v mene slobody a spravodlivosti**. Situáciu by som prirovnala k marxizmu, ktorému je ideológia feminizmu blízka - riešenie, ktoré navrhuje, je nesprávne, ale problémy, z ktorých vychádza, sú skutočné. Ako tragické sa môže ukázať zaujatie dvoch postojov: ignorovania a zosmiešňovania ženských požiadaviek alebo pripomínania „tradičných“ či stereotypných vzorov správania, ktoré v modernej dobe už uspokojivo nefungujú.

K prvému sa hádam ani netreba vyjadrovať. Zložitejšie je to však s druhým postojom. V prvom rade treba zdôrazniť, že nie všetko tradičné v dnešnej dobe

Graf: Súhlasíte alebo nesúhlasíte s nasledovným tvrdením: „Manželstvo je zastaraná inštitúcia.“? (Údaje za SR v % podľa veku a pohlavia.)

Zdroj: Vlastný výpočet z databázy EVS 2017, Sociologický ústav SAV v Bratislave.

nemôže uspokojivo fungovať. Veľká hodnota histórie spočíva v tom, že kumuluje ľudskú skúsenosť a reprodukuje ako väčšinové spravidla tie vzory správania, ktoré sa osvedčili. Preto tradícii treba venovať pozornosť a učiť sa z nej. Je však chybou ponímať ju ako niečo nemenné. A tu sa dostávame k problému stereotypov. Práve tých o mužoch a ženách je neúrekom. Najbanálnejšie sa týkajú výzoru a obliekania. Odev je vecou módy, zvyku, účelu, a nie podstatným prvkom mužskosti alebo ženskosti. Samozrejme, inou otázkou je dôstojnosť a estetickosť odevu.

Banalita sa však končí, keď vyžadované stereotypy ľudia vnímajú ako nespravodlivé. Jedným z nich sa ukazuje byť presvedčenie, že žena sa má starať o deti a domácnosť a muž má zarábať peniaze a starať sa o živobytie rodiny. Vecne nie je nesprávne a v mnohých prípadoch môže aj dnes dobre fungovať. Ale! Čo ak je muž nezamestnaný alebo manželka jednoducho zarába viac, a aj na rodičovskej dovolenke radšej zostane on? Čo keď popri domácnosti už nemajú „statok“ či iné povinnosti, a tak zatiaľ čo žena po návrate z práce pokračuje „druhou šichtou“ v domácnosti, muž už má voľno? Takýchto „ale“ sa dnes vyskytuje množstvo.

Meniaca sa doba si vyžaduje z času na čas korigovať aj vzťahy medzi pohľaviami, ktoré sú základom pre existenciu akejkoľvek spoločnosti.

Na strane mužov aj žien dnes prebiehajú veľmi rozmanité individuálne životy, často navzájom neporovnateľné. Čoraz ťažšie je preto hovoriť o štandardne mužských a štandardne ženských rolách (či správanií), podobne ako je ťažké hovoriť o racionálnych a rozhodných mužoch a citlivých ženách v mnohých situáciách, v ktorých sa stretne konkrétny muž s konkrétnou ženou (napr. s nadriadenou).

Azda najťažšou sa stala situácia v rodinách. Hoci intimita, bezpečie a plodnosť rodinných vzťahov si stále vyžaduje celistvú angažovanosť každého jej člena, rodinné prostredie sa zredukovalo na spoločné

večery, a niekedy len víkendy, pretože jej členovia si odchádzajú plniť množstvo svojich úloh (práca, vzdelávanie, ale niekedy aj voľný čas) mimo rodiny. V dôsledku toho prebieha mimo rodiny aj veľká časť formovania ich osobností, čím sa v rodine otvára priestor pre vzájomné vzd'alovanie a nepochopenie. Zdá sa, že v tejto situácii môže byť pre vzťahy zničujúce vznášanie stereotypných požiadaviek a nárokov. Navyše už zakladanie rodín komplikujú ťažké ekonomické podmienky pre niektorých mladých spojené so šírením sa materialistického myslenia o manželstve a neviazanej sexualitou.

Nie je správne spochybňovať význam docenenia rozmanitých schopností žien v súčasných spoločnostiach. Umožniť každému človeku zúročiť čo najviac svoje talenty a podieľať sa na podmaňovaní si zeme je spravodlivé, pretože k tomu rovnako mužov aj ženy povolal Boh. Netreba spochybňovať ani to, že rovnako muži aj ženy sú schopní prežiť život ako zrelé osoby sami, najmä ak môže každý z nich pracovať, a to za spravodlivú odmenu. ***Bytie mužom a ženou je však atribútom, ktorý núti premýšľať, ako je správne žiť.*** Zakladá totiž prvotnú a neprekonateľnú odlišnosť, ktorá sa nedá preklenúť inak ako sústavnou vzájomnou pozornosťou, toleranciou, úctou a láskou, ktoré vedú k úspešnej spolupráci. Aj keď je pravda, že viaceré druhy mužského a ženského správania majú spoločenský pôvod a mohli by byť (a niekde aj sú) iné, faktom zostáva tiež to, že komplementarita (dopĺňanie sa) mužov a žien nie je len biologickým, ale je celostným princípom ľudského života (v prenesenom zmysle aj stvorenstva), ktorý ***sa naplno aktivizuje práve vo vzájomnom vzťahu.*** Na tom sa nič nemení, ani keď sa tento vzťah stal viac tvárny a otvorený na vzájomné vyjednávania. Ak sa však zmení na boj, odmieta povolanie k vzájomnému dopĺňaniu, a aj podstatu rovnosti.

Mária Suríková

Mesiac knihy

5. 3. 2018

A je tu marec, mesiac knihy. Tohto roku má pre mňa zvláštnu príchut'. Na začiatku pôstu som si totiž dal predsavzatie prečítať knihu, ku ktorej nemá každý prístup a ktorá existuje len v rukopise, našu farskú kroniku. Historiu domus, ako znie oficiálny názov. Nie celú, len časť, ktorej rozumiem, od roku 1918. Predtým bola písaná v maďarčine a ešte predtým v latinčine.

Spočiatku to šlo ťažšie, najmä vďaka ťažko čitateľnému písmu niektorých predchodcov. Potom som sa však rozbehol a už som na konci. Dozvedel som sa všeličo nové, aj keď sa priznám, že som čakal viac. Najmä o období SNP, ku ktorému malo naše mesto špecifický vzťah, a o situácii po februári 1948. Kolega farár, alebo ním poverený kronikár, však písal s časovým odstupom, až po udalostiach, a vtedy už asi väčšina mala iný postoj ako počas nich. Nový, povinný! Koniec koncov, dejiny píšu víťazi, nie porazení. Na druhej strane, ak nezaznamenáme aj iný pohľad, nedáme šancu ľuďom žijúcim po nás poznať pravdu.

Áká veľká je zodpovednosť pisateľa! Zodpovednosť spisovateľa, ktorého knihy sú určené širokej verejnosti! Našťastie také nepíšem. Ale do konca marca by som chcel do našej kroniky urobiť svoj záznam ostatných rokov. A mám čoraz väčší strach, či napíšem to, čo treba.

Vladimír Slovák **rtv:** Rádio Slovensko **rtv:** slovensko.rtv.sk

Nebezpečenstvo a radosť

12. 3. 2018

„Pozor, srnky!“ zakričal nedávno môj spolujazdec. Našťastie som ich tiež videl a včas ubrzdil. Neboli to srnky, ale jelenice. Medzi Nitrianskym Pravnom a Malinovou prechádzali cez cestu. Celé stádo. Asi tadiaľ chodievajú často, lebo aj cesta bola zašpinená od blata.

Minulý týždeň som na tom istom mieste videl ženu s fotoaparátom. Fotila tri lane, ktoré boli na nízkom hrebene asi 50 metrov od cesty prekrásne osvetlené zapadajúcim slnkom. Bol na ne úžasný pohľad. Naozaj radosť pozrieť! „Ktovie, či to neboli tie isté, do ktorých som minule skoro nabúral,“ napadlo mi v tej chvíli.

Sú nebezpečné a zároveň krásne. Ako veľa vecí, ktoré v živote robíme. Napríklad šport. Koľko skialpinistov už tento rok skončilo pod lavínou! Mnohí prišli o život aj u nás, na Slovensku. Ale aký je to krásny šport! Rozhodne patrí medzi najkrajšie, aké poznám.

Keď sa pred dvomi mesiacmi vrátil z Rely Dakar dochrámaný Štefan Svitko, okrem svojich zdravotných problémov povedal aj to, že sú to pekné preteky, na ktoré sa vždy teší. Robia mu radosť aj napriek veľkému nebezpečenstvu, ktoré v nich hrozí.

Asi to patrí k životu. Dve misky jedných váh - nebezpečenstvo a radosť. Pričom treba nájsť rovnováhu. Prijatť toľko nebezpečenstva, aby sme si krásu neužívali poslednýkrát, ale mohli sa k nej znovu a znovu vrátiť.

Dospelý Jozef

19. 3. 2018

V biblickom príbehu o Jakubovi a jeho dvanástich synoch bol predposledný. U nás doma bol prvý, je to môj najstarší brat. A splnil sa na ňom aj význam mena Jozef: Boh Ti dá, respektíve pridá (u nás v zmysle ďalšieho dieťaťa). Po ňom sa našim rodičom narodili ďalší štyria synovia.

Keď som prišiel na svet ako posledný z nich, Jozef, presnejšie Jožko, ako sme ho doma volali, mal už dvanásť. Vedel pomôcť aj pri starostlivosti o malé dieťa. Ostala mu na mnoho rokov. Dodnes si pamätám situáciu z môjho predškolského veku, keď chcel ísť niekam sám, ale mal ma na starosti. Dostal som vtedy od jeho frajerky chutnú čokoládu.

Bol mi skoro ako otec. Vždy som ho chápal ako dospelého, ochrancu, pomocníka. Možno aj preto mi je bližší iný biblický Jozef, manžel Panny Márie. V príbehu príchodu Ježiška na svet vystupuje už ako dospelý, zrelý muž. Ozajstný ochranca a pomocník. Nie je to romantický hrdina, ktorému ide všetko ako po masle, alebo ktorý vždy vie, čo má robiť. Jeho váhavosť sa krásne snúbi s rozhodnosťou. Vie byť rozvážny i odvážny, podľa toho, čo kedy treba. A práve to, spolu s dobrým zdravím, pokojom v duši a láskou blízkych, želám dnes svojmu bratovi, ale aj všetkým ostatným nositeľom tohto krásneho mena.

Zamyslenie na dnešný deň **rtv**: vysiela každý pondelok 5:10 hod.

Upútavka

26. 3. 2018

Už sme si zvykli, že popri reklame sa v televízii či v rádiu vysielaajú aj upútavky na iný program, film či reláciu. Majú len niekoľko sekúnd, pričom ich úlohou je vystihnúť myšlienku, alebo skôr atmosféru toho, na čo pozývajú. Ak sa im to podarí a ak sa nám to zapáči, povieme si: „Toto chcem vidieť!“ (Alebo „počut“.)

Jednu takúto upútavku (či pozvánku) sme mohli sledovať včera aj v katolíckych kostoloch. Bola síce trochu dlhšia, ale celkom výstižná. Celá bohoslužba začala pripomenutím Ježišovho slávnostného vstupu do Jeruzalema. Zástup je nadšený, volá mu na slávu, dáva mu titul následníka trónu, syna Dávida. Okolnosti i nálada sa však zvrtnú a o pár minút sme počuli, ako je odsúdený na smrť a vydaný katom. Tí sa vracajú k myšlienke kráľa a pred smrťou ho korunujú. Avšak z posmechu, korunou z trnia. Potom ale nastáva ďalší zvrät. Šéf popravej čaty, vidiac, ako skončil, konštatuje: „Tento človek bol naozaj Boží Syn!“

„Aká upútavka?“ poviete si. „Ved' to poznáme!“ A predsa sme znovu pozvaní prežiť tento príbeh počas nasledujúceho týždňa, najmä v jeho vyvrcholení, vo štvrtok, v piatok a v nedeľu. Bude to Veľký týždeň. Pre niekoho z hľadiska upratovania, varenia a pečenia, pre iných, ktorých včerajšia upútavka zaujala, z hľadiska duchovných zážitkov. Kiež by bol veľký aj v tom, že tento príbeh Syna človeka nám pomôže byť viac ľuďmi.

Sol' z Peralty alebo cesta ku koreňom spoločnosti

Počas jarných prázdnin navštívilo niekoľko učiteľov a žiakov Piaristickej spojenej školy rodisko sv. Jozefa Kalazanského, zakladateľa Zbožných škôl v malej španielskej dedinke Peralta de la Sal.

Na začiatku to bol sen jednej učiteľky. Ale keď sme v decembri súčasne dvaja ďalší učitelia zistili, že vo februári sú lacné letenky do Barcelony, začal sa sen naplňovať. V čase Vianoc už bolo zaistené ubytovanie, letenky i autopožičovňa. A v pondelok 19. februára sme nasadli do ranného vlaku do Bratislavy a do večera prestriedali ešte autobus, lietadlo i metro (s vozňami bez vodiča). Vždy žasnem, ako možno vďaka modernej doprave (a ochrane sv. Kristofa) vstávať doma a večer si už líhať aj tisíce kilometrov ďaleko.

Barcelona a Gaudí

Dva pojmy, ktoré sú dnes už neoddeliteľne spojené, nás sprevádzali počas prvých dvoch dní pobytu. Vďaka online zakúpeným lístkom sme hneď ráno vstúpili do architektonicky unikátneho diela, chrámu Sagrada Família. Skvelé, že jej dizajn

zverili kreativite A. Gaudího a nenaháňali termín dokončenia, ako sa to deje pri investičnej výstavbe v dnešnej dobe. Sám Gaudí údajne povedal: „Môj zákazník sa neponáhľa.“

Priečelia plné sôch rozprávajú príbeh Kristovho narodenia a detstva (vstup) a Kristovho utrpenia (východ). Na najnápaditejšom priečelí zmŕtvychvstania sa stále pracuje. Rovnako intenzívne rastú aj ďalšie veže z celkovo 18 plánovaných veží. Vnútro chrámu cez vitráže zaplavuje farebné svetlo a rozptyľuje sa na stĺpoch, ktoré ako stromy podopierajú strop, pôsobiaci ako spojené koruny stromov.

Všade vidieť Gaudího inšpiráciu prírodou (tvary ulít, listov, včelích plástov a kryštálov, matematické krivky, rastlinné motívy), čo vyjadril aj slovami: „Originalita spočíva v návrate k originálu.“ Ako učiteľa biológie ma zaujalo, že A. Gaudí chodil na strednú

školu vedenú pátrami piaristami v Reuse v Španielsku, kde dostal aj „skalopevnú náboženskú formáciu“.

„Zbožnosť a veda, v tomto diele sa oba prvky prelínajú,“ uvedomil som si sadajúc do lavíc pred oltárom. S pohľadom na zlátený strop som sa plynule zmenil z obzerajúceho sa turistu na pútnika rozjímajúceho nad Božou dokonalosťou a nad tým, že Boh s nami ráta, aby sme svojím dielom zveľadľovali a starali sa o Jeho diela - prírodu i ľudí, hmotný svet i duše.

Peralta de la Sal

V niekdajšom Aragónskom kráľovstve blízko hraníc s Katalánskom na predhorí Pyrenej v údolí riečky Sosa medzi olivovými sadmi leží malá dedinka Peralta. Podľa vysvetlenia jedného z tamojších pátrov je slovo Peralta odvodené od skaly skláňajúcej sa na juh, ktorá tvorila stenu najstarších domčiekov. Skala tvorí aj stenu svätyně farského kostola a chráni v zime obyvateľov pred studeným vetrom zo severu. „De la Sal“ zas odkazuje na tradíciu získavania soli z miestnych solných súvrství.

V roku 1557 sa tu Petrovi Kalazanskému a Márii Gastonovej narodil malý Jozef. Prímenie má podľa neďalekého mestečka Calasanz. On, sv. Jozef Kalazanský, sa stal skalou, na ktorej Pán vystaval Zbožné školy. A on sa stal i ich soľou, ktorá skrz jeho nasledovníkov, pátrov piaristov a ich spolupracovníkov, dáva chuť tomuto svetu.

Tieto a mnohé iné myšlienky sme si odniesli z návštevy jeho rodiska. Priniesli sme a odovzdali Bohu v modlitbe celé piaristické dielo na Slovensku, aby ho Pán požehnával. Trpezlivosť, ochota a radostné srdce tamojšieho pátra a tiež reholných sestier z Indie, ktoré nám tlmočili do angličtiny jeho rozprávanie, nás povzbudili. Vnímali sme, ako nás viera a piaristické dielo spája a robí z nás jedno spoločenstvo, v ktorom jazyková bariéra padá vďaka ochote sa dorozumieť. Páter nám aj odslúžil svätú omšu v kaplnke blahoslavených peraltských mu-

čeníkov, piaristov zabitých počas španielskej občianskej vojny v 1936.

Návrat domov

Ešte pred svitaním sme nasadli do auta a opustili vidiecky domček našej milej ubytujúcej Marie Gemmy. Síce tiež nevedela poriadne anglicky (a my po španielsky), ale kreatívne to vyriešila cez rozpoznávanie hlasu a Google translate.

V žiare slnečných lúčov (ako sa patrí na Girona - Costa Brava) sme sa rozlúčili so Španielskom. V myšlienkach sa tam však často vraciame. „Táto púť upevnila naše povolanie žiť v rodine a tešiť sa z nej. V rodine ľudskej, piaristickej i Božej. Najviac nás všetkých oslovila chudoba. Chudoba Gaudího, ktorý v chráme Sagrada Família zanechal dielo, bez ktorého by Barcelona nebola tým, čím je. A chudoba Kalazanského, lebo aj on vytvoril duchovné dielo presahujúce hranice národov i dejinný čas. Celá púť nás vrátila na počiatok. Do chudoby, ktorá zrodila veľké osobnosti,“ spomína na vysnívanú púť jedna z jej účastníčok.

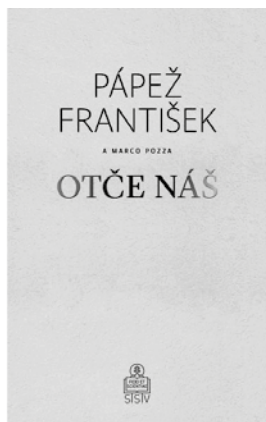
Marek Šimurka

Pápež František a Marco Pozza: Otče náš

Recenzia knihy o pápežovom pohľade na modlitbu Otče náš

Mám rada Svätého Otca Františka a veľmi ma teší prezentovať jeho diela. Ved' každý deň na svätej omši prosíme o to, aby sme boli „v jednote so Svätým Otcom Františkom,...“. Jednota Cirkvi je daná jednotou s Petrovým nástupcom.

No nemožno byť v jednote s niekým, koho nepoznáme bližšie. Pápež nás chce naučiť vyslovovať meno Boha Otca s láskou a vo veľkej dôvere. Len vtedy môžeme prijať svojich blížnych ako bratov a sestry, ak uveríme, že máme jedného Otca, nášho Otca. Kto nevie povedať Bohu vo svojom srdci Otec, možno

mu v tom pomôže práve nadčasová kniha *Otče náš* vydaná iba nedávno v Spolku svätého Vojtecha.

Knižná novinka čerpá z rozhovoru pápeža Františka, ktorý poskytol donovi Marcovi Pozzovi v auguste roku 2017. Predslov s názvom *Modliť sa k Otcovi* je s úpravami prevzatý z homílie Svätého Otca v Dome svätej Marty z 20. júna 2013.

Kniha je rozdelená na deväť častí, ktoré reprezentujú jednotlivé po sebe nasledujúce myšlienky z modlitby Otče náš. Na novú časť vás upozorní strana bez textu s motívom hviezd. Z opačnej strany je na nej vždy zachytený opakujúci sa rukopis modlitby Otče náš s podčiarknutou myšlienkou, o ktorej bude hovoriť daná časť knihy.

Podľa obsahu tohto diela možno opäť povedať, že podobnosť pápeža Františka s jeho menovcom, sv. Františkom z Assisi, nebude asi náhodná. Minimálne v jazyku, akým sa nám prihovára. Kniha *Otče náš* nie je žiadne oficiálne teologické dielo. Napriek tomu je kľúčom k jednoduchému a zrozumiteľnému pochopeniu slova Cirkev vo význame spoločenstva bratov

a sestier. Spoločenstva, ktoré má jedného Otca, a v prežívaní tohto vzťahu mu najviac bráni práve jeho nepoznanie ako Otca.

Ako možno pozvať k prečítaniu tejto knihy čo najväčší počet ľudí? Možno slovami z jej predslovu z pera Svätého Otca Františka:

„ ,Otec.‘ Nedá sa modliť bez toho, aby sme nevyslovili a neprecítili toto slovo. Ku komu sa modlím? K všemohúcemu Bohu? Ten je príliš vzdialený, nedokážem ho cítiť blízko pri sebe. Ani Ježiš ho necítil. Ku komu sa modlím? Ku kozmickému Bohu? Teraz je móda modliť sa ku kozmickému Bohu. Je to na spôsob mnoho-božstva kultúry ,light‘...“

Ty sa musíš modliť k Otcovi! ,Otec‘ je silné slovo. Musíš sa modliť k tomu, kto ťa splodil, kto ti dal život. Zaiste, dal ho všetkým. Ale slovo ,všetci‘ je príliš anonymný pojem. Dal život tebe, dal ho mne. A je to on, čo ťa sprevádza na ceste. Pozná tvoj život, vie, čo je v ňom dobré a čo v ňom až také dobré nie je. Ak nezačneme modlitbu slovom Otec, ak toto slovo vypovieme ústami, ale nie srdcom, nemôžeme sa modliť ,po kresťansky‘.

Máme Otca. Veľmi blízkeho, ktorý nás objíma. Na neho zložme všetky naše obavy, všetky naše starosti, ktoré máme. On vie, čo potrebujeme. Ale v akom zmysle je Boh ,Otcovi‘? Je to môj Otec? Nie. Je náš Otec! Pretože ja nie som jeho jediný syn, nikto z nás nie je jedináčik. Ale ak nie som schopný byť bratom, ťažko budem synom tohto Otca, pretože on je Otcovi všetkých...“

Elena Blašková

Foto: www.pantarhei.sk

Milé deti!

Tieto dni sa nesú v znamení slávenia veľkonočných sviatkov. Po štyridsaťdennom pôste sme prežívali spolu s Ježišom Jeho veľké utrpenie a smrť. On nás tak veľmi ľúbil, že sa rozhodol za nás aj umrieť. Aj teba tak veľmi ľúbil a stále ľúbi... To je ale LÁSKA, čo?

No naša viera by nemala zmysel, keby sa to skončilo smrťou. Na tretí deň Ježiš víťazoslávne vstáva z mŕtvych. RADUJME SA! Ježiš nám ukazuje, že On je mocnejší ako smrť a ako náš hriech. A že spolu s Ním a s nebeským Otcom môžeme žiť večne v nekonečnej radosti. Dobré, nie? ☺

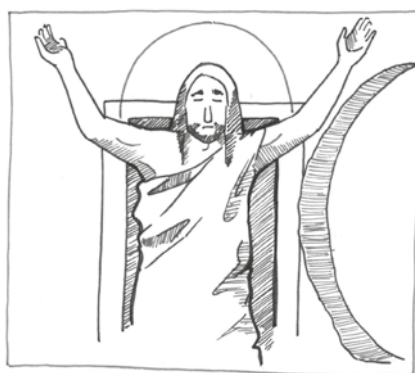
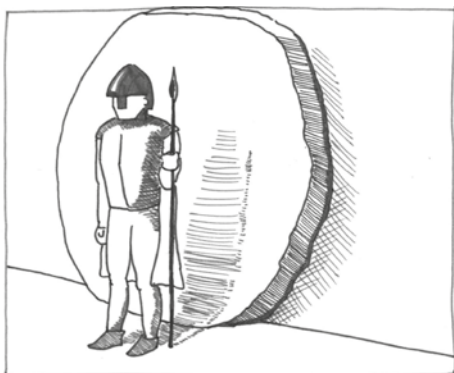
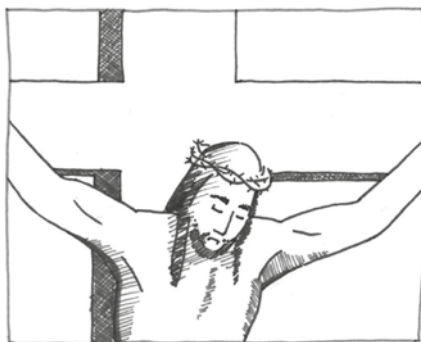
Na malé otestovanie vašich vedomostí o Veľkej noci a o udalostiach Ježišovho života spojených s Veľkou nocou sme si pre vás, milé deti, pripravili nasledujúce obrázky. Uhádnite, ktorý obrázok zobrazuje udalosti daného dňa a skúste vlastnými slovami vysvetliť, čo sa v daný deň stalo:

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA

ZELENÝ ŠTVRTOK

BIELA SOBOTA

VEĽKÝ PIATOK

Veríme, že to pre vás bola úplná hračka! A teraz aleluja, radujme sa! ☺

Pripravila: Romana Hofmanová, ilustrácie: Ivana Lieskovská

Spájal ľudí rôznymi spôsobmi

Blahoslavený Pierre Vigne

Nepokojná povaha a originálne spôsoby pastoračie ho poháňali loviť stále v nových a nových vodách. Všade, kde prišiel, zostávalo ovocie jeho pôsobenia - často i v podobe nezvyčajných spoločenstiev ľudí, ktorí mu pomáhali. Pierre Vigne bol každopádne originálny a nápaditý kňaz.

Blahoslavený Pierre Vigne sa narodil 20. augusta 1670 v mestečku Privas v juhozápadnom Francúzsku. Pochádzal zo zámožnej rodiny kupcov. Rodina doňho vštepila veľkú lásku k modlitbe a k Eucharistii. A tak nečudo, že ako dvadsaťročný sa rozhodol stať sa kňazom. Študoval v seminári pátrov sulpiciánov vo Viviers a vysvätený bol v roku 1694.

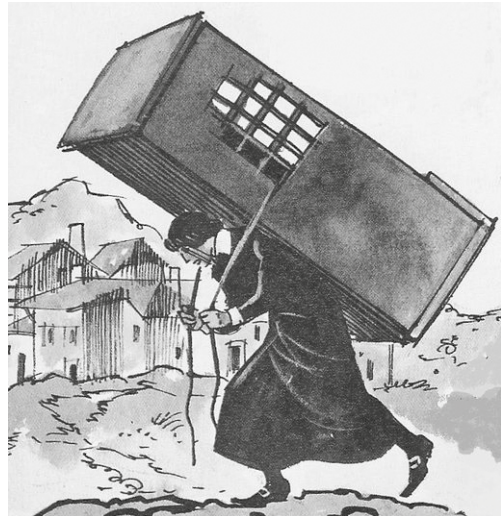
Kaplán, misionár i kazateľ

Nasledujúcich šesť rokov pôsobil Pierre ako kaplán v Saint-Andeol. Venoval sa tu najmä ľuďom na okraji spoločnosti. No presvedčený, že nie je na svojom mieste, vstúpil v roku 1700 do kongregácie lazaristov. Chodieval spolu s nimi na ľudové misie.

Ukázalo sa však, že ani toto nie je jeho parketa. Nedokázal dodržiavať pravidlá organizovaného reholného života, a tak po šiestich rokoch kongregáciu opustil. Začal pôsobiť ako samostatný duchovný kazateľ. Pripodobnil sa Ježišovi tým, že putoval po celej krajine - raz pešo, inokedy na koni... Boli chvíle, keď nosil na chrbte vlastnú spovednicu. A to len preto, aby sa mohol kdekol'vek zastaviť a udeliť ľuďom sviatosť zmierenia. Neúnavne hlásal Božie slovo, učil katechizmus a navštevoval chorých.

Projekt kalvárie

V roku 1712 začal vo farnosti Boucieu-le-Roi s nezvyčajným projektom - stavbou kalvárie. Krížová cesta bola totiž jeho najobľúbenejšou modlitbou. Hovorieval o nej: „Čítajme tú knihu horiacej lásky, ktorú napísal Boh nie atramentom, ale svojou krvou; nie na papieri, ale na svojom tele.“ Boucieu-le-Roi mu svojimi kopcami a údoliami pripomínalo Jeruzalem. Pierrom or-

ganizovaná stavba kalvárie obsahovala 39 zastavení a predstavovala scény zo života Pána Ježiša od Poslednej večere až po Zoslanie Ducha Svätého.

Okolo kalvárie sa začali zhromažďovať nielen ľudia, ktorí ju stavali, ale aj zbožné ženy, starajúce sa o neustále pribúdajúcich pútnikov. Samotný Pierre si toto miesto zvolil za svoju „základňu“, odkiaľ vyrážal na misijné výpravy. Zo žien, ktoré mu na tomto mieste tvorili zázemie, vytvoril v roku 1715 kongregáciu Sestier Najsvätejšej sviatosti. Mal viac ako 50 rokov, keď vstúpil do kongregácie Kňazov od Najsvätejšej sviatosti. Táto kongregácia ho podporovala v jeho misijnom pôsobení a zotrval v nej až do smrti. Zomrel počas misijnej výpravy do horskej osady Rencurel 8. júla 1740. Blahořečený bol v roku 2004.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 7; www.ardeche.catholique.fr
Foto: www.leblogdumesnil.unblog.fr

ALFA TRADING
tel.: 0903 543 886

JÁGER LAND

Všetko pre duchovný boj

www.farapd.sk

Mariánska ulica
(oproti parkovisku)
046/542 28 01

Farská kronika

od 25. februára do 25. marca 2018

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Filip Radošáni
Filip Mitický
Jakub Švec
Paula Šurmanová
Lucia Marková
Laura Petříková
Ján Barbierik
Dominik Pös
Magdaléna Šimonáková
Nina Kotianová
Matej Čiliak
Lukáš Magdolén
Nikolas Halaška

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Emil Chudý, 67 r.
Mária Čičmancová, 86 r.
Júlia Dvorská, 78 r.
Judita Solgová, 62 r.
Terézia Dvorská, 90 r.
Mária Vaňová, 98 r.
Štefan Perniš, 90 r.
Eva Oršulová, 63 r.
Anna Bojková, 69 r.
Cecília Šmidová, 74 r.
Margita Balcárová, 89 r.
Lívía Pánisová, 42 r.
Viera Motúsová, 75 r.
Alena Pappová, 54 r.
Juraj Leporis, 93 r.
Valentín Tadiál, 82 r.
Eva Beňačková, 70 r.
Mária Michalová, 86 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:
Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Vladimír Slovák, Marián
Husár, Ján Jáger, Elena Blašková,
Anna Gálová, Romana Hofmanová,
Štefan Kollár, Mária Melicherčíková,
Mária Pytlová, Mária Suríková

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01
web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Silvia Kobelová
str. 2, 31, 32 - Mária Melicherčíková
(farský kostol), Štefan Kollár (piaris-
tický kostol)
str. 29 - Martina Humajová

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.
Náklady na tlač:
cca. 0,40 €

Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Veľký piatok 30. marca 2018, obrady utrpenia a smrti Pána

Biela sobota 31. marca 2018, slávnostná Veľkonočná vigília

